

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 542/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Rohaľom Iľkivom, PhD., advokátska kancelária ROHAĽ & ROHUTNÝ, Timravina 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 173/2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 289/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2015 mailom a následne 11. novembra 2015 osobne doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta

porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 173/2009 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 289/2014 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

Z obsahu s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka bola účastníčkou konania o určenie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matke vedeného okresným súdom v procesnom postavení navrhovateľky. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 4 C 173/2009 z 11. októbra 2013, proti ktorému podala s'ťažovateľka 21. januára 2014 odvolanie.

S'ťažovateľka v danej veci do dňa podania s'ťažnosti ústavnému súdu podala:

- sedem s'ťažností na priet'ahy v konaní,
- s'ťažnosť ústavnému súdu z 30. júla 2013, o ktorej rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 551/2013 z 22. januára 2014, pričom konštatoval, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a priznal jej finančné zadost'učinenie,
- s'ťažnosť ústavnému súdu z 10. júna 2014, ktorú ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. III. ÚS 473/2014 zo 6. augusta 2014,
- s'ťažnosť ústavnému súdu zo 7. júla 2015, ktorú ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. II. ÚS 596/2015 z 24. septembra 2015.

S'ťažovateľka v s'ťažnosti okrem iného poukazuje na skutočnosť, že *„odo dňa vyhlásenia rozsudku uplynulo viac ako 2 roky a aj napriek tomu, že s'ťažovateľka medzitým podala 3 s'ťažnosti na priet'ahy v konaní a tri ústavné s'ťažnosti. Na základe uvedeného vyplýva, že k priet'ahom dochádza nielen pred prvostupňovým súdom, ale aj pred súdom odvolacím.“*

Podľa názoru sťažovateľky k „porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote dochádzalo a naďalej dochádza, keďže prvostupňový súd síce po 4 rokoch rozhodol, avšak vec je momentálne na odvolacom súde, t. j. ani po vyše šiestich rokoch nemá sťažovateľka v rukách konečné rozhodnutie.

Predmetné prietahy spôsobujú sťažovateľke stav právnej neistoty a zároveň neúnosné výdavky na právne zastúpenie... Súd nekonal tak, aby sťažovateľka, ako slobodná matka maloletého dieťaťa mohla využiť príspevok na výživné v období, za ktoré jej prináleží (2008 – 2010), t. j. prietahy spôsobujú de facto nevyhnutnosť zákonného nároku. Absurdnosť situácie spočíva v tom, že bez finančnej pomoci rodiny by navrhovateľka už dávno bola z finančných dôvodov nútená samotný návrh zobrať späť. Sťažovateľka preto v zmysle čl. 127 ods. 3 Ústavy SR žiada Ústavný súd SR o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000,- Eur. “.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod spis. zn. 4 C 173/2009 a Krajského súdu v Bratislave vo veci spis. zn. 14 Co/289/2014 bolo porušené.

Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 14 Co/289/2014 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- Eur..., ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľke uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd Pezinok je povinný sťažovateľke uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 275,94 Eur na účet jej právneho zástupcu, advokáta JUDr. Martina Rohaľa Ilkiva, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Vo vzťahu k časti sťažnosti obsahujúcej námietku porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 173/2009 ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

O predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 173/2009, rozhodol ústavným súd nálezom sp. zn. I. ÚS 551/2013 z 22. januára 2014, ktorým konštatoval porušenie citovaných práv sťažovateľky a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie. Nález nadobudol právoplatnosť 10. februára 2014. Rovnako o sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 473/2014 zo 6. augusta 2014, ktorým odmietol sťažnosť v tejto časti ako neprípustnú.

Z týchto právne významných skutočností vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už predtým opakovane rozhodol. Tento záver platí aj napriek tomu, že v ďalšom období od doručenia predchádzajúcich rozhodnutí ústavného súdu by mohol byť postup okresného súdu v napadnutom konaní poznačený nečinnosťou, avšak uvedené vylučuje skutočnosť, že spis sa od 16. mája 2014 nachádza na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní odmietol ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa predchádzajúcou sťažnosťou zo 7. júla 2015 domáhala vyslovenia porušenia tých istých práv postupom krajského súdu v tom istom konaní ako v aktuálnej sťažnosti, pričom ústavný súd o tejto sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 596/2015 z 24. septembra 2015 tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, poukazujúc na dĺžku napadnutého konania pred krajským súdom v trvaní 16 mesiacov. Predmetné rozhodnutie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 26. októbra 2015. Aktuálnu sťažnosť sťažovateľka doručila ústavnému súdu 11. novembra 2015, t. j. necelý mesiac od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o predchádzajúcej sťažnosti, ktoré sa týkalo tej istej veci.

Ústavný súd konštatuje, že touto sťažnosťou sa sťažovateľka predovšetkým domáha opätovne vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 289/2014, pričom od rozhodnutia o jej predchádzajúcej sťažnosti sa okolnosti prípadu nezmenili.

Keďže sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. novembra 2015 namieta sťažovateľka porušenie rovnakých práv ako vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 596/2015, a to postupom toho istého orgánu verejnej moci, v tom istom konaní a v bezprostredne nadväzujúcom časovom období, ústavný súd uzavrel, že v danom prípade ide o vec, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Obdobie necelých dvoch mesiacov, ktoré uplynulo od nadobudnutia právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu v tejto veci do dňa predbežného prerokovania ďalšej sťažnosti sťažovateľky, považuje ústavný súd za nedostačujúce na to, aby umožňovalo danú sťažnosť vyhodnotiť ako návrh spĺňajúci podmienku prípustnosti s prihliadnutím na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd na základe uvedených skutočností opierajúc sa o svoje rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 266/2011 z 23. júna 2011 sťažnosť odmietol pre jej neprípustnosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré sťažovateľka uplatnila v sťažnosti.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by krajský súd v ďalšom období v namietanom konaní nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby sa opätovne s primeraným časovým odstupom obrátila na ústavný súd so sťažnosťou, ktorou bude namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2015